

Літературно-мистецька сторінка

СЕРЦЯ ЖІНОЧОГО...

Ольга ПОПОВИЧ**МОЯ ОСІНЬ**

Ступила осінь вже на мій поріг
І жовтим листям вкрила всі дороги.
Останній лист упав мені до ніг,
А на душі — ні жалю, ні тривоги.
Хай смуток в мою душу не загляне,
З ключем пташиним в далеч відлітає.
Я вірю: прийде літо полум'яне —
І сонце знову фарбами заграє!

ВЕСНА

Весна! Деревя прокидаються зі сну.
Травичка ніжна землю пробиває.
Підсніжник перший привітав весну —
І бентежно вся природа оживає...

Ось сині проліски галявину покрили,
І ластівки вже повернулись гострокрили.
Все навкруги миттєво розцвіло,
В сади квітучі вбралося село.

Шпаки з зимівлі прилетіли,
І дружно на черешню сіли.
Природа краю радісно буяє,
Барвистим цвітом весну зустрічає!

ЕТЮД

Прокидаюсь і відчуваю, як пахне...
Пахне кава в твоїх руках.
Я купаюсь в ранковому щасті.
І воно ж наяву, не у снах.
Так ніжно чашка руки зігриває —
Проходить смуток і печаль моя...
Невже у світі щось іще буває?
Є тільки ранок, кава, ти і я...

ДАРУЙТЕ РАДІСТЬ ДІТЯМ

Немає кращого на цілім світі,
Як сміх дитячий радісно дзвенить.
На личку усмішка, неначе вогник світить,
А в оченятах сонечко блищить!
Зігрійте ласкою серця дитячі,
Щоб працю знали, добрими росли.
Навчті їх старших завжди поважати,
Щоб мудрість і добро в життя несли.
Даруйте дітям радість спілкування
Іх до серденька ніжно пригорніть,
Бо в них найкращі наші сподівання.
Ви від лихого їх убережіть!

Наталія ЛІТВІНЧУК**ПЕРШОКЛАСНИКУ**

Коли прокинешся ти зранку,
Даремно часу не втрачай,
Із ліжка встань, зроби зарядку,
Швиденько личко умивай.

Ти своє ліжко застели,
Накрий на стіл допоможи,
Тоді вже снідати сідай,
Чистенький одяг одягай.

До школи поспішай іти,
Чекає друзів там багато,
Нові знання знайдеш там ти,
Нові предмети час вивчати.

Щоб ліні волі не давав,
Був наполегливим, завзятим,
Молодших ти не ображав,
Тобі я хочу побажати.

АБЕТКА

Щоб усе на світі знати,
Треба книги вміть читати,
Тут про першу книжку йдеться,
Що «Абеткою» зоветься.
Як сторінку відкриваю,
Нову літеру вивчаю.
Наче зірочка ясна,
Називаю — буква А.
Буква О на м'ячик схожа,
А от У — немов удав,
Буква И, як огорожа,
І — індик, я пригадав!
Ну а Е — це екскаватор,
Легко їх запам'ятати.
Коли хочеш більше знати,
Часу зовсім ти не гай,
Будем літери вивчати,
Лиш «Абетку» відкривай!

ВЕСЕЛА АНГЛІЙСЬКА

Hands up — і руки вгору підіймаю,
Hands down — їх донизу опускаю.
Hands on the side and fly and fly —
Ти як пташка політай.
Turn around — покрутись,
Touch the ground — землі торкнись,
Jump, jump, jump — пострибай,
Усміхнись і скажи — smile!

Ми будь спортивними бажаємо,
Нові слова про спорт вивчаємо,
Run — це бігати щосили,
Jump — стрибати до хмарини,
Walk — це впевнено йти,
Досягнути щоб мети.
Dance — танцюємо ми вправно,
Bend left — це нахил вліво,
Right — управо,
Stomp — тупочем залюбки,
Ми спортсмени-малюки!

Оксана СКИБА**УКРАЇНКА**

Україно рідна, ти завжди зі мною,
У моєму серці — навіки!
У важку хвилину та добру годину
У моєму серці — завжди ти.

І за тебе в світі кращої немає,
І про це я з гордістю усім кажу!
Я щаслива дуже, що я українка,
Що тут народилась, що тут я живу.

ОСІНЬ

Знову осінь наступила,
Все навкруг позолотила:
І берізки, і дубочки,
І в кленочків всі листочки.

А ялинки й сосни просто
Стоять у зелених шатах.
І повік цю зелень осінь
Не змогла ніяк здолати.

СПОКІЙ

Поле волошкове, наче синє небо,
Навкруги барвисто квітує земля.
Україно мила, в квітах чорнобривих,
Ти для нас, як мама, ти для нас — одна...

Коли сумно стане на серденьку в мене,
Піду у лісок, де шум струмка луна,
І вдихну повітря, де вирує вітер,
Де буває тиша просто неземна...

І стане спокійно у мене на серці,
Неначе й тривог не було,
Промінчики сонця засвітять яскраво
І подарують тепло.

Світлана СТАНКОВСЬКА**ЛЮБОМУ ЧОЛОВІКОВІ**

Любий мій, ти пам'ятаєш,
Як осінь нас звела з тобою
І закружляла у весільнім вальсі нас.
Вже скільки осеней минуло, плине час...

Тепер стою перед тобою я
Там, де нас повинчали Небеса,
Щоб впевнено йти ходою
З тобою разом до кінця життя!

ТАТОВІ

Любий тату, дякую за ласку,
За допомогу і підказку,
За силу, вічну мудрість у очах,
І за такий потрібний дім і дах.
За щирість серця і душі тепло,
За ту любов, що твоє серце віддало.
Пробач за сивину на скронях.
Пробач за зморшки своїй доні,
За всі важкі минулі ночі й дні.
Я щиро дякую. А ти прости мені!

МАТУСІ

Мамо моя світанкова,
У холоднії дні зимові,
Наче зірка вночі, світила ти,
Щоб змогла я свій шлях віднайти.

Мамо, ти для мене, як завжди,
І сильна, й красива,
І світла, як сонце весни.
Боже, матусю храни!

Пробач мені, рідна і мила,
За ночі недоспані всі,
За вічну турботу про мене,
За срібне волосся в косі.

Мамо, незрівняна, прекрасна,
Ти, як зоряна вічність, світи.
Багато мам є на світі,
Та для мене єдина лиш ти.

ОСІНЬ

Сміливо вітер виграє
Ворушить крони сосен.
А небо сіре і сумне:
Уже настала осінь.

Нежданно увійшла в сади
І яблуні позолотила,
І жовтим кольором лани
Уміло фарбою облила.

Вже скоро полетять птахи,
Ключі у небі завидніють.
Махнуть крилом із висоти,
З собою забираючи надію.

І знову вітер зашумить,
Бо осінь дає волю.
І чути клич пташиний угорі,
Пора вершити свою долю.

Тетяна ШИДЛОВСЬКА**ВЕЧІР**

Милує око за вікном калина,
Спокійний вітер повіва.
Зібралася за столом родина
І тиху пісню затяга.
А в пісні цій про все йдеться:
Про радість, біль і самоту,

Про серце, що надмірно б'ється,
Яке забуло доброту.
А скільки слів є про кохання,
Яке не можна описати...
І знає кожен, і не може
Так просто жити, щоб не кохати.
Співає за столом родина,
Тихеньку пісню затяга..
Минає вечір швидкоплинно,
В вікно вже місяць загляда.

БЕЗ ВІДПОВІДІ

Давно це було, не пам'ятаю,
Та знаю, що цвіли сади,
Як ти сказав мені: «Кохаю»,
А я промовила: «Йди...».
В саду я потім вишні рвала,
Згадала образ твій, слова —
Сльоза з очей на землю впала.
Якби ж вернуть усе могла...
І ось настала ця хвилинка,
Прошепотіла: «Я люблю»...
Здавалось, буду я щаслива —
І не чула відповідь твою...

МОЛІМОСЯ

Ввечері Богу щиро помолишся
За тих, хто гине за Україну,
Й ворогу в очі гордо подивись,
Бо з Батьківщини робить він руїну.

Не бійся правду говорити —
Уже минають ці важкі хвилини,
Бо правда, як стріла, летить
І серце розриває на частини.

Як гірко плачуть матері,
Чиїх синів уже не повернути.
Ти Богу щиро помолишся,
Щоб горе Він поміг забути.

А як душа болить вдови,
Котрій вже сонечко не миле,
Яка нап'ється лиш води,
Бо вже не має більше сили.

Минають дні. Війна мине,
Та скільки горя в кожній є хатині...
Нехай добро Господь нам принесе!
Молімось на колінах у святині.